GS 509

7. Kom en wän — jag skulle bjuda Frukt af eget träd, en ruda Från min egen dam; Offra, på de enkla borden, Mjölk och ost af egna hjorden, Och mitt bästa lam!

8. Men af lyckans ogunst pröfwad, Kom den dygdige bedröfwad, Här, från onskans strid, skulle han en fristad finna, Och hans qwalda hjerta winna Hwad det sökte: Frid. —

9. Så, förrn lifwets dar ä' slydda, Må du bli, du lugna hydda! All min tröst min fröjd! Då skall jag wid fyllda öden, Utan fruktan hälsa döden. Der jag lefwer nöjd.

10. Se'n, mins någon än det stället Der det stått, det enkla tjället — Wandrar någon dit — Må han säga i sitt sinne: Kär du lefwer i mitt minne: Goda Eremit!

Trenne wackra

Wisor.

Den Första:

Den olyckliga Fiskare-Familjen.

Den Andra:

Brudparet, som drunknade på Swartelfwen.

Den Tredje:

Eremit-Kojan.

Eskilstuna.
Tryckt hos P. E. Norman, 1838.

Den torftiga wägen, o himmel! och bräcket Ofta braf berg maft, och med den berg hopp.

15. Och hätigt ro fader och fener, faft bören En hwar nu för ögat ifenbarligen fer; Och moder och dottrar ge Gud ära ofen — De gräta. En blick, — och de gräta ej mer.

16. Och ifwallwägen, löf för de redligas bönner, Den frogade bären i ljobotten drog; Och fader och moder och dottrar och fener, Min bröda den bolja, fom öfwer dem flog.

17. Du aro de fräfta från jemmer och wåda, Det enda hwarof denna jorden är rik; Och Englarna ifwäfwa fring flippan och fäda Ofer på dega frommas fringbrifwande lif.

18. De fora upp med fig de falnade ar, I fralända flygt, till den ewiga ro, Hwart ina fmärtor ej fläsmägan blandar, Och der de hos Gud och hwarandra få bo.

19. Och ej deras froppar arfftlas af hafmet. Som waggar dem in på den fredliga ftrand, Det lif bredwid lif blef i fillhet begrafwet, Mf gräande grannar, i fyrt gärdens fand.

Den Andra:

Brudparet, som drunknade på Swartelfwen.

Den Tredje:

Eremit-Kojan.

2. Han lifde hus och prydde Brud, Och fina wänner bad, Att felja med, en liten fund, Uppå fin bröllopsdag.

3. Ett ljehrefon hörde hufen till, Och med hwad mera war, Han fade till fin hustru fön: Du fall bli hemma qwar.

4. Men de med bönner och med rop Demette hennes finn', Att hon gick ut från Gods och Gård, Och ifrån färaften in,

5. Till Earftlabs Brut och Gästeri Att wigflen der unbfå. Brufs-Preften wigde dem ihop Och önfta dem allt goft.

6. Men när de fom till stranden ner, Det fiob två unga mån: Ni töfwen qwar en liten stund, Så fommer lafftåten.

7. Man hållet för den warningen, Den ifrån höjden war, Att de ej ffulle fanfas med Uti den djupa graf.

8. Brudgummen fwarar med fristt mod: Min fära maftra du, Dag hafwer färdats den Min färaftan wäntar om det är nu.

9. Men när de fom at öfra strand, Så fick de annat se; Så fom en wädertining flor Och flog den fartoft ner.

10. De fwalfpade i wågorna, Som gästen gör om wår, Och ropte höga med gråmcfle, Men ingen hjelp de få.

11. En unger Brång och raffer Sunt, Gick detta öde se, Han hafftade med ifrigt mod, Att ffaffa Gartoft bit.

12. Men när de fom på famma rum, Der mennifforna lag, Så fägs der inter nägon till, Men wägen brufar på. —

Den Första:

Den olyckliga Fiskare-Familjen.

I hyddan der borta, af bokar omskyggad Der lefde, i landtlig enfaldighet, Swen, Med hopp till Försynen, från nöden betryggad, Wid sidan af Signild, sin maka och wän.

2. Gud dem icke åkrar och boskap förlänte; En kåltäppa endast, en mjölkande ko, Och hwad de med garnet på hafwet förtjente, Till nödtorft försåg deras tarfliga bo.

3. Men Himlen, som dalarnas redlighet löner, Knöt hop deßa makar med lyckliga band, Och skänkte dem dygdiga döttrar och söner, Som delade mödan med arbetsam hand.

4. De kände ej flärden, ej höghetens oro; Wälsignelsen gärdade kring deras tjäll; Om Sönda'n till Kyrkan med grannarna foro, Och somnade trötta och glade hwar qwäll.

5. Allfader! så bygger den fromme sin hydda, Inunder deß tak bygger swalan sitt bo; Din allmakt täcks menskan och swalan beskydda Och skänka dem begge sin föda, sin ro.

6. På hafsredden flitigt sitt fiskknät han skötte, Och lätt rodde sönernas åror hans båt;

Och moder och döttrar på stranden dem mötte; Ofat ide på fångsten de följde dem åt.

7. Så foro de alla en natt, och förnöjde De mittjade garnet, ruff dagen framburt; Till Signilden de radkiamt sin morgonsång höjde, Och wände mot stranden sitt gungande skepp.

8. Emå frukja wågor, som åtorna simma, Storfliftas af mänen, som speglat sig der; Och glädtiga fiskar på hafsbrynet leka, Och morgonen lusnar tring skippor och sker.

9. O Swen! hur den fommande morgonen tör oß! Hur sön du naturen! och du är så nöjd! Hur lätt skimmer dåren! — Ja, Signild! Ofta emåhet på Swen genom tårar, som rinna, Och hemlighet ner på deß flappande barm.

14. Mot barnen hon armarna gråtande sträcker: Nu winer erfaren — nu hälsner sig opp

24. Om någon är som weta will Hwem Wisan hafwer gjort: Det är en qwinna som war med Och dukat deras bord.

Den Tredje:

Eremit-Kojan.

Ware helsad, enkla koja! Inga trägna mödor stoja I ditt hulda skött. O! ett i din lugna boning, Med mitt öde i försoning, Jag din stillhet njöt?

2. Från den låga egennytta, Som har känslor jemt förbytta, Ömsom twär och mild, — Från den afundsamma werlden, Ondskan, willorna och flärden Lefde jag då skild.

3. Långt från strid och rangen, äran, Lefde jag, förnöjd, med skäran, Yran och min bill; Glad, när arbetsstunden gäller, Wäckt af tuppens echo, eller Wäckt af lärkans drill.

4. Och i swalkan under häcken Njöt jag hwilan utmed bäcken I en enslig dal; Då mig nattens skymning rörde, Jag med stilla tjusning hörde Bygdens näktergal.

5. Ej den konstbeprydda parken, Men den blomsterklädda marken, War min trädgård blott. Slöts min borg i hägn af muren? Nej, mitt Samwet' — och Naturen War min borg, mitt slott!

6. Kom en usling till min hydda, Glad jag skulle honom skydda Emot hungerns nöd; Inför brasan och min gryta Broderligt med honom bryta mitt bepsparda bröd.